

Μία -σχεδόν- αρχαιολογική προσέγγιση

... Σχεδόν αρχαιολογικά είναι σκόπιμο να προσεγγίσει κάποιος τα έργα του Δημήτρη Αμελαδιώτη, όχι μόνον σε αυτήν την έκθεση, αλλά σε όλο το φάσμα που ορίζει τη δημιουργική του εργασία. Η αρχαιολογία δεν είναι μόνον η αναζήτηση και ερμηνεία του κόσμου μέσα από πολύτιμα ευρήματα ενός εξωραϊσμένου ή μονομερώς προσδιοριζόμενου παρελθόντος. Είναι κυρίως η προσέγγιση πολιτισμών μέσα από σπαράγματα κάθε είδους και κυρίως από τα πιο ευτελή, χρηστικά αντικείμενα της καθημερινής ζωής. Ένα ποτήρι, ένα εργαλείο ή μία χάντρα, δίνουν το στίγμα της ανθρώπινης ύπαρξης, της σύνθεσης του πολιτισμικού προϊόντος που ορίζει την εξέλιξη της ζωής.

Ακολουθώντας μία ανάλογη λογική, ο Δ.Α. συνθέτει τα ready-made αντικείμενα που βρίσκει οπουδήποτε, μάς συστήνει μία εκ νέου ερμηνεία της σύνθεσης ενός γλυπτού-κατασκευής-συναρμογής με ευαίσθητα συνδετικά υλικά. Στην ιστορία του παραγόμενου έργου τέχνης, από τη φορτισμένη παράδοση του μοντερνισμού και του Merzbau, μέχρι τη γνώριμη αγάπη για την μεταμοντέρνα ανασύνθεση και αντίληψη των πραγμάτων, ο Δ.Α. προσθέτει μία αυθόρμητη και ψυχαναλυτική εκδοχή συσσώρευσης υλικών θραυσμάτων του κόσμου, καθώς και τη δυνατότητα σύνθεσης ενός προσωπικού σύμπαντος, συνεπούς και σταθερά εξελισσόμενου. *Συνεπούς*, διότι χτίζεται ερευνητικά, βήμα βήμα, με προσήλωση στα αντικείμενα που επιλέγει και ανασυνθέτει· αυτή είναι η μεθοδολογία του και πρωταρχική τεχνική επιλογή του. *Εξελισσόμενου*, ακριβώς επειδή στο ερευνητικό του πλαίσιο μεταλλάσσει μεγέθη, συνθετικές δυνατότητες και δεν επαναπαύεται σε όσα του προσφέρουν ασφάλεια.

Ξεκίνησε αρκετά χρόνια πριν, από μια τρισδιάστατη ζωγραφική, και προχώρησε στη σύνθεση-συναρμολόγηση παράταιρων μεταξύ τους μικροσκοπικών σπαραγμάτων αντικειμένων καθημερινής χρήσης, προσκαλώντας το θεατή να πλησιάσει κοντά στο κάθε έργο, ώστε να το παρατηρήσει όσο το δυνατόν πιο αναλυτικά. Σήμερα, κάνει ένα βήμα ακόμη: αφενός μεν, καταπιάνεται -συχνά εμμονικά- με ένα μόνο υλικό (π.χ. ξύλο, μέταλλο), αφετέρου δε, μεγαλώνει την κλίμακα των έργων του. Κατά αυτόν τον τρόπο, επιτρέπει στο θεατή να προχωρήσει γύρω τους και ανάμεσά τους, να συνυπάρξει με αυτά, να τα παρατηρήσει άφοβα, παρά τη φαινομενικά εύθραυστη υπόστασή τους.

Είτε πρόκειται για αυτόνομα έργα στην επιφάνεια του τοίχου είτε για επιμέρους τμήματα μίας εγκατάστασης που απλώνεται στο έδαφος, πρόκειται για έναν άλλοτε συγκεντρωτικό και άλλοτε αφαιρετικό μικρόκοσμο που μοιάζει ευάλωτος και εφήμερος, ακριβώς δηλαδή όπως και το πεδίο από το οποίο ο Δ.Α. αντλεί τα υλικά και τις αφορμές του: από τη ζωή.

Αρετή Λεοπούλου

Ιστορικός τέχνης

Επιμελήτρια Κέντρου Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης (ΚΜΣΤ)